

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XX. De alijs humanis rationibus vtilibus ad parandam humilitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

mus, ut ijs inflemur, & morbum accersamus? præstat sanum esse, quamuis æger appareat, quam ægrum esse, & sanum apparere: sic & præstat esse bonum, quamuis malus habeatur, quam malum esse, & bonum haberi. Quid enim proderit virtute præditum & spiritualem te haberi, si

Prov. 31. 31.
Hieronymus.

portis eorum opera eorum, dicit S. Hieronymus. Non vanæ hominum laudes, sed bona tua opera te laudare debent, & adiuuare, dum in iudicio coram Deo apparendum tibi est.

Greg. lib. 4.
dial. c. 38.

Refert S. Gregorius, in quodam Iconie monasterio fuisse quendam monachum, qui ab omnibus sanctus, & specialiter valde abstinens & austerus habebatur, qui morti vicinus omnes monachos ad se vocavit, qui sperantes aliquid, quod ad ædificationem faceret, se ab eo audituros, lætati sunt. Verum ille tremens & valde anxius coactus fuit illis interiorem animæ suæ statum exponere, & dicebat se damnatum, eo quod omnis sua vita hypocritis fuisset, dum enim credebant illum ieiunare & abstinere, ipse clam edebat, dum nullus videret. Ideoque (ait) nunc terribili draconi traditus sum, qui cauda pedes meos circumdedit & ligavit, & caput suum in os meum immisit, ut animam meam extrahat, & secum in infernum portet: hocque dicens, multo omnium cum horrore expiravit. Quid misero illi profuit, sanctum habitum fuisse?

Athan. de similitud. c. 27.

S. Athanasius superbos, qui honores captant, pueris comparat, qui papiliones venantur: ab alijs araneis æquiparantur, qui viscera sua egerunt telas texendo, ad muscas capiendas, secundum illud Esaiæ: *Telas aranea texuerunt*: sic & superbus viscera egerit, & præcordia eructat, ut paululum honoris mundani consequatur.

L. 6. c. 1. vita P. Francisci Xaverij.

Legitur de S. Francisco Xaverio, quod singulari odio & horrore hanc mundi opinionem & existimationem persecutus sit, quod multi mali causam & boni impedimentum esse diceret: ideoque sæpe auditus fuit dixisse multo cum gemitu &

suspicio: O hominum opinio & existimatio, quantum mali fecisti, facis, & facies!

CAPVT XX.

De alijs humanis rationibus vitijs ad parandam humilitatem.

SANCTVS Chryostomus in illa sancti Pauli verba: *Non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem*, valde ad rem probat, superbum & arrogantem non tantum esse malum & peccatorem, sed & stultum, ad quod demonstrandum adducit illud Esaiæ: *Stultus enim fatua loquitur*: per quæ intelliges illū fatuum esse. Quid dixit omnium superbiorum primus Lucifer? *In cœlum conscendam, super astra Dei exaltabo solium meum, sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis, ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo*. Quid stultius, & magis presumptuosum? Eucapite 10. allegat quædam Regis Assyriorum arrogantia & fatua verba, quibus se iactabat potenti sua manu omnes terræ Reges subactos: *Et inueni quasi nidum manus mea fortitudinem populorum, & sicut colliguntur ova, que derelicta sunt, sic uniuersam terram ego congregaui, & non fuit, qui moueret pennam, & aperiret os, & ganniret*. Quæ maior fatuitas esse potest? ait S. Chryostomus, qui eodem loco multa superbiorum verba allegat, quibus fatuitatem aperuit, sic, ut si verba eorum audis, discernere nequeas, num superbiorum, num vere stultorum verba sint, tam stulta & absurda sunt. Eodem modo hic videre est, ut enim stulti fatuis dictis & factis suis nobis risum mouent, sic & superbi ridendi ansam præbent verbis arrogantibus, quæ eorum laudibus seruiunt, & Thraconico ingressu & gestu quo se conspiciendos dant, & existimationem, quam volunt de se haberi, & de se ipsi habent. Additque S. Chryostomus, peiorem superbi esse stultitiam, & vituperatione & nota maiore dignam, quam natu-

tione & duplicitate corda allicit. Lapis Magnes est humilitas, quæ corda ad se trahit, videntur omnes humilem in visceribus condere velle.

*Humilitas
sapientia,
superbia
stultitia.*

Ut tandem aliquando finiamus, & ostendamus, stultitiam esse hominum laudes, & existimationem venari, facit hic S. Bernardus dilemma, seu cornutum argumentum, quo concludit: Vel fuit stultitia, quod Dei Filius tam se demiserit & abiecerit, & elegerit contemptus & vituperia; vel magna est nostra stultitia, quod tam honores & existimationem ab hominibus aucupemur: non illud Dei Filij factum stultitia fuit, nec esse potuit, quamvis mundo ita visum fuerit, ut dicit S. Paulus: *Nos autem predicamus Christum crucifixum: Iudeis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam. Ipsi autem vocatis Iudeis atque Græcis Christum Dei virtutem, & Dei sapientiam.* Cæcis & superbis Gentibus Christi factum stultitia videtur, nobis vero fidei luce illuminatis summa videtur sapientia & infinitus amor. Si ergo illud fuit summa sapientia, nostrum sane factum stultitia esse debet, & nos stulti sumus, tanti honores & mundi existimationem facientes.

1. Cor. 1. 23.

CAPVT XXI.

*Ut quis ab hominibus existimetur,
& magnifiat, certissimam viam esse,
se, se virtuti & humilitati
dare.*

SI omnia dicta non sufficiant, ut fugias fumos & honoris desideria, & existimationis; sed dicis magnum esse, si apud homines in magno sit quis honore & opinione, & cum Poeta dicas: Pulchrum esse digito monstrari & dici hic est, & quod plurimum ad ædificationem & alia faciat, & quod Sapiens moneat, ut curemus, ne hoc perdamus: *Curam habe de bono nomine; assentior quidem, & concedo, ut bonum nomen tueare, quod habes, & ut magni ab hominibus fias, tamen hoc affirmo, te multum in modo illud affe-*

Ecc. 41. 15.

quendi, quodque tibi proponis, errare, nunquam enim quod desideras, hac ratione assequeris, sed potius contrarium. Certa enim & securus via, per quam sine dubio & periculo ad hominum existimationem peruenitur (dicit S. Chrylостom) est virtus & humilitas. Stude valde bonus esse religiosus, & omnium minimus & humillimus, & eiusmodi in modo tuo agendi, & offerentibus sese occasionibus videri; & sic magni fies & æstimaberis ab omnibus. Hic homo Religiosus est, qui seculum deseruit, cui gratiores in manu sunt scopæ, & in corpore vilis vestitus, & humile & abiectum officium, quam nobili equus & arma: & contra illi magnum est dedecus & ignominia, velle existimari & magnificari ab hominibus: ut magno illi vitio verteretur, si religione deserta ad seculum rediret, & iure ab hominibus derideretur. *Quia hic homo coepit adscendere, non potuit consummare.* Sic est velle & desiderare ab hominibus magnificari & existimari, hoc enim est animo ad seculum redire, cum hoc sit, quod plurimum mundo fiat, & quod fugisti & deseruisti, dum te religioni dares.

Num manifeste & clare videre desideras, quam indecorum & ignominiosum sit ei, qui perfectionem profiteretur, honores & hominum existimationem venari; fac desiderium hoc lucem videat, ut alij videant te id studere, profectio istam aduertes, quam tibi id indecorum & inhonestum sit, alios id intelligere. Habemus huius in Euangelio insignem exemplum.

Narrant Euangelistæ, Apostolos quendam vice cum Christo Seruatore nostro profectos fuisse, aliquantulum tamen ab eo semotos, ut putarent se ab eo audiri non posse, & disputabant, & inter se contendebant: *Quis eorum videretur se maior?* dumque Capharnaum venissent, quærebat ab ijs Christus, quid fuisset, quo in via egissent? Refert Euangelium, illos ita erubuisse, quod contentiones & ambitionem suam in lucem venisse aduertent, ut nec verbum quidem pro-